

Anders Eikjoh: Landgang ved den sjællandske Kyst.

mig over. De bragte jo Efterretninger fra Land; jeg syntes det var slet ikke saa utankeligt, at de muligt indeholdt Noget, som kunde angaae min Ellen eller Poul.

Klokken var 7, da vi begyndte vor Seilads langs med den deilige Kyst, men Farten blev omsider saa langsom, at der blev megen Utaalmobighed ombord; i Særdeleshed vogede den, da Aviserne havde bragt Underretning om, at der samme Dags Aften skulde være stor Stads med Fyrværkeri paa Klampenborg, en Fest, som Alle ombord lode sig at være i høi Grad begjærlige efter at bivaare. Det var en Søndag. Hvert Øieblik foer et Dampskib os forbi, som var mælbrende fuldt af lystige Kjøbenhavnerne. Jeg stirrede begjærligt ind i disse Klynger, da jeg overalt troede at see min Ellen; og naar mit Øie havde fundet En, som havde mindste Lighed med hende, sprang jeg op paa en Plank og svingede med Hatten i den ene Haand og Tørklædet i den anden og raabte: Ellen, Ellen! Fra Ellen fik jeg intet Svar, men desto ivrigere vare alle de Andre, som i hundrevis sendte

mig min Hilsen tilbage med Hattesvingning og Hurraraab. Jo, det var et Liv! Hvor forskjelligt fra mit stille Hjem i Landsbyen.

Vige fra den tidlige Morgenstund, da vi passerede Kronborg, havde jeg været ivrig beskæftiget med at pubse og pynte mig, for paa en værdig Maade at gjøre min Indtrædelse i Kjøbenhavn, men det havde saamænd ingen Hast. Dybhedede af Solen, der ligesom gjennebrændte min sorte Kjole og havde opslødet mit Ansigt i den Grad, at Hudens hang i Fryndser ned ad min Næse, stode vi og stirrede længselsfulde henad Sundet efter en Smule Brise, som kunde føre os til Kjøbenhavn; men det var saa blifstille og fredeligt, at Sommerfuglene gjorde os Besøg fra Land. Studenten vilde afslut til Fjesten paa Klampenborg og havde længe forgjæves bedet Skipperen, om han vilde sætte ham og de Passagerer, som sukkede det, iland, hvilket han imidlertid paa det Bestemteste modsatte sig, da det kunde bringe ham i stor Uleilighed, hvis Strandbrøderer eller en Toldkrybder opdagede en

saadan utiladelig Landgang. Studenten lod sig imidlertid ikke stille tilfreds, men stiftede et heelt Komplot ombord, som tilsidt brød ud i aabenbart Mytteri, der blev saa meget farligere for Skipperen, som Studenten havde vundet Matrosen ved Løfte om en Daler for at sætte os iland.

„Herre Gud!“ tænkte jeg, „maaskee er Ellen paa Klampenborg; saa maa jeg med!“ Skriveren længtes meer end nogen anden efter at komme fra Skibet og den tydste Madam var ligesaa uslyrlig som Studenten, der holdt lange oprørste Taler, saa Skipperen ikke vidste, om han skulde see eller græde. Endelig gav han efter, og nu blev der en forfærdelig Træbhed for at samle de nødvendige Smaafager og pubse sig til den forventede Fest. Naaden blev sat ud og Studenten var første Mand derude, efter længe forgjæves at have overtalt den unge Vige og hendes Tante til at deeltage i dette Eventyr, medens vi Andre ikke rigtig kunde bestemme os, da vi geneerte os for Skipperen.

Knuusgaard havde nemlig ikke rigtig Tro til, at Flere

Anders Eikjoh: Ankomst paa Kjøbenhavns Toldbod.